

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag
hoorden we van Jezus
hoe wij iemand moeten terechtwijzen
die gezondigd heeft!
Ik zal u eerlijk zeggen
dat ik dit geen makkelijk onderwerp vind!

Ik kan me zo voorstellen dat ouders,
die hun kinderen moeten opvoeden,
de hele dag bezig zijn met hun kinderen te leren:
'Dit mag wel en dit mag niet.'
'Je mag niet je vinger in de oogjes steken
van je kleine broertje,
hoe leuk je die oogjes ook vindt.'
En zo gaat dat de hele dag door!

Maar als kinderen ouder worden,
pubers, jongvolwassenen,
dan wordt het steeds moeilijker
om ze te corrigeren,
als dat nodig zou zijn.

Daarbij komt dat heel veel normen en waarden
in onze tijd aan het verschuiven zijn.
Je kunt dat natuurlijk jammer vinden.
Maar misschien waren heel veel normen en waarden vroeger
ook wel iets te vanzelfsprekend.
En waren bepaalde moeilijkheden
waar mensen mee kunnen worstelen
totaal onbespreekbaar.

Vandaag 10 september is het Wereldpreventiedag
voor mensen die het leven niet meer zien zitten.

Ik zeg het een beetje in bedekte termen,
maar u begrijpt wel wat ik bedoel.

Wereldpreventiedag.

Ik had daar nog nooit van gehoord,
maar ik las erover in een artikel
van een gelovige jongeman, David de Vos,
die heel actief is in de kerk.

Ik heb hem een keer horen spreken op een conferentie
van de Katholieke Charismatische Beweging
een paar jaar geleden in Stadskanaal, provincie Groningen!
Hij kende deze problematiek vanuit zijn eigen leven.

En in dat artikel schrijft hij nu:

Je kunt het vergelijken met iemand
die uit een brandende flat wil ontsnappen.

Zo iemand staat voor een onmogelijke keuze:
springen of levend verbranden.

En aan het einde van dat artikel schrijft hij:

'Ik weet van mezelf dat ik elk oordeel hierover
naast me heb neergelegd.

Mijn besluit staat vast:

ik zal met open armen, handen en ogen
luisteren naar hun persoonlijke verhalen.'

Ik vond dat zo'n hartverwarmend artikel.

Nogmaals, ik weet dat deze jongeman
een radicale, gelovige jongeman is.

Maar tegelijk zie je dan toch ook zo'n bewogen hart
voor mensen om hem heen,
die het misschien niet meer zien zitten.

En die bewogenheid past nu precies
bij het evangelie van vandaag.

Want nogmaals, het stukje van vandaag is best pittig:

'Hoe wijs je iemand terecht,
wanneer hij gezondigd heeft.'

Maar het stukje hiervoor is juist heel erg mooi en ontroerend.
En ook het stukje hierna is heel erg mooi en bemoedigend.
En die geven precies de toon aan,
waarop je iemand zou moeten corrigeren.

Nou, ik zal u niet langer in spanning laten!
Dus allereerst het stukje hier precies voor.
Ik was verbaasd toen ik het las
en tegelijk ook heel blij.
Het is het bekende stukje dat we allemaal wel kennen:
'Het verloren schaap.'
Een herder met honderd schapen.
En als er dan één schaapje de weg is kwijt geraakt,
verdwaald,
dan laat de herder de negenennegentig andere schapen
achter,
om juist dat ene verloren schaapje te gaan zoeken.
Dat is toch één van de mooiste verhalen uit de Bijbel!
En als de herder dan dat ene schaapje heeft gevonden,
neemt hij dat schaapje op zijn schouders
en brengt het weer terug bij de kudde.

Zo moeten wij dus omgaan met iemand
die verdwaald is, of de weg is kwijt geraakt.
Dus niet verwijtend met een opgeheven vingertje.
Maar met een hart vol bewogenheid.
Het schaapje gaan zoeken, net zo lang totdat je het gevonden hebt.
'Onder vier ogen,' zoals het evangelie van vandaag het noemt.
En dan op je schouders nemen en weer terugbrengen naar de kudde!
Met die hartgesteldheid moeten we iemand corrigeren,
als dat nodig is!

En dan het verhaal wat volgt op ons evangelie van vandaag.
Ook zo'n bekend verhaal.
Petrus die aan Jezus vraagt:
'Hoe vaak moet ik mijn broeder vergeven.

Zevenmaal?'

En Jezus, die dan antwoordt:

'Nee, niet zevenmaal, maar zeventig maal zevenmaal.'

Dat wordt overigens het evangelie voor volgende week!

Maar voor nu alvast iets daarover.

We moeten dus eindeloos veel geduld hebben
met een ander.

En misschien ook wel eindeloos veel geduld met ons zelf.

Zeventig maal zevenmaal.

Maar toch eerst even een mogelijk misverstand
hierover uit de weg ruimen.

Een voorbeeld:

Als er sprake is van misbruik binnen een gezin,
of misbruik binnen de kerk,
dan moet dat natuurlijk meteen stoppen.

En niet zeventig maal zeven maal de kans geven
om daar mee door te gaan!

Stoppen!

De kerk is daar gelukkig nu ook veel resoluter
in geworden.

Maar als dat misbruik dan eenmaal is gestopt,
en er maatregelen zijn getroffen
dat dit misbruik zich niet meer kan herhalen,
-en we moeten daar absoluut niet naïef in zijn,
en ik denk dat we dat nu ook wel door schade en schande
een beetje hebben geleerd,-

ja, dan kun je gaan werken aan vergeving.

Want vergeven is altijd beter dan
wrok, haat en onvergevingsgezindheid!

Maar ook met onszelf mogen we geduld hebben.

Zeventig maar zevenmaal.

Niet de hoop opgeven, maar blijven hopen en vertrouwen.

Hoe vaak gebeurt het niet
dat als iemand ons probeert te corrigeren,
wij wegzakken in een diepe put!
'Oh, ik doe het ook nooit goed!'
'Oh, ik heb weer alles fout gedaan!'

U kent die overdreven reacties wel.
Het is ook vaak niet gemakkelijk
om een correctie te accepteren.
Maar houdt dan vast aan die woorden van Jezus.
Vergeef ook jezelf zeventig maal zevenmaal.
Amen.